

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 10. Kovo (March) 1, 1924. Metai IV.

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams \$1.50

One Year \$1.50

Pusei metų 75c

Six Months 75c

Vienas num. 5c

Single Copy 5c

Užsieniuse:

Elsewhere:

Metams \$2.00

One Year \$2.00

Pusei metų \$1.00

Six Months \$1.00

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Pirmajam Gavėnios Sekmadieniui

Mt. 4, 1-11.

Anuo metu Dvasia nuvedė Jėzų į tyrus, kad velnias gundytų. Ir išpaspinkavęs keturiasdešimts dienų ir keturiasdešimts naktų paskui alko. Ir prieidamas gundytojas tarė jam: Jei Dievo Sunus esi, tark kad šitie akmenys pasidarytų duona. Jis atsakydamas tarė: Parašyta yra: ne viena duona žmogus gyvena, bet visokiu žodžiu išeinančiu iš Dievo lupų. Tada velnias jį pasiėmė į šventąjį miestą ir pastatė jį ant bažnyčios stogo aptvaro ir tarė jam: Jei Dievo Sunus esi šok žemyn. Nes parašyta yra: kad savo angelams įsakė apie tave ir rankose nešios tave, kad kartais ne pažeistum savo kojos į akmenį. Tarė jam Jėzus: Vis-gi parašyta yra: Nekundik savo Viešatį. Dar kartą velnias jį paėmė su savim į labai aukštą kalną: ir parodė jam visas pasaulio karlijas ir jų garbę ir tarė jam: (Tą visą tau duosiu, jei puolęs pagarbinsi manę. Tada tarė jam Jėzus: Eik šalin, šetone, nes parašyta yra: Viešpatį Dievą garbinsi ir jam vienam tarnausi. Tada velnias paliko Jį: ir štai angelai priėjo ir tarnavo jam.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Pradėdama šv. Gavėnią, Bažnyčia stato prieš mūsų akis šios dienos Evangelijoje Jėzaus gyvenimą tyruose.

Šis Jėzaus 40 dienų gyvenimas tyruose ir buvo Bažnyčiai akstinas įvesti šventą Gavėnios laiką, nes čia mes turime gyvą pavyzdį, kaip mes privalome šį šventą laiką naudoti, idant taptumėme Velykų džiaugsmo dalininkais.

Jėzaus gyvenimas tyruose buvo pašvęstas trims dar-

bams: maldai, pasninkui ir kovai su piktuoju.

Malda.

Kad Jėzus budamas tyruose per 40 dienų meldėsi, Evangelija aiškiai nepažymi. Bet tai savaime suprantama. Išganytojas paprastai pasitraukdavo į nuošalią vietą, kad melstųsi. Be to, kiekvieną svarbesnę darbą Jėzus pradedavo malda.

Juo labiau dabar Jėzus turėjo melstis, kuomet Jisai rengėsi stoti į viešąjį gyvenimą.

Ir mums Gavėnios laikas turi būti maldos laikas. Bažnyčia tuo tikslu skiria įvairių naujų pamaldų: Graudų Verksmai, Kryžiaus keliai ir tt., kad mes turėtumėm progos maldos pareiga atlikti.

Pasninkas.

Per 40 dienų ir nakčių Išganytojas tyruose pasninkojo.

O šis pasninkas buvo sunkus ir grežtas pasninkas. Evangelija pažymi, kad jam pasibaigus, Jėzus buvo išalkęs. (Mt. 4, 2).

Ir mums Gavėnios metu Bažnyčia skiria pasninką.

Tiesa, atsižvelgiant į mūsų gadynės žmonių silpnumą ir sunkius darbus, mūsų pasninkas yra Bažnyčios sušvelnintas.

Del tos priežasties mes privalome jis juo rupestingiau laikyti.

Mums reikia atsiminti, kad nuodėmė reikalauja atpildos.

Kas gi iš mūsų gal pasakyti, esąs be nuodėmės?

Taigi kiekvienam privalu daryti atpilda, marinti savo kunas, sulig išgalės, Bažnyčios nurodymų laikantis.

Kova.

Pagaliaus, Jėzaus gyvenimas tyruose buvo kovos su piktuojų gyvenimas.

Be abejo nereikia tai suprasti, buk Jėzus visą laiką būtų kovojęs su priešu.

Evangelija pažymi, kad Išganytojas tik tris kart buvo vo piktojo gundomas pasninkui pasibaigus.

Pirmąja pagunda piktoji dvasia norėjo, kad Jėzus kuno geidimą patenkintų ne sulig Dievo valia. “(Tark, kad šitie akmens pasidarytų duona.” (Mt. 4, 3).

Antrąja pagunda piktasis mėgino paskatinti Jėzų, idant Jisai puikybės geismui pataikautų.

“Jei Dievo Sunus esi, šok žemyn” (Mt. 4, 6), nuo bažnyčios stogo ir apsireišk miniai, kaipo pasaulio Išganytojas.

Trečiąja pagunda piktojo norėta godumo geidimas sužadinti ir tuo budu privesti prie visiško atpuolimo nuo Dievo. “Tai visa tau duosiu, jei puolęs pagarbinsi mane” (Mt. 4, 9).

Štai trys pageidimai, kuriais piktasis norėjo pasinaudoti savo piktiems sumanymams įvykdinti ir kuriais ir šiandien jisai vargina ir gundo žmoniją.

Apie šituos pageidimus šv. Jonas taip sako: “Visa, kas yra pasaulyje, yra kuno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė” (I Jo. 2, 16).

Kuno geiduliai, godumas ir puikybė yra tai trys šaltiniai, iš kur pasaulyje pasidaro tiek nuodėmių ir piktadarysčių.

Jėzus nusižemino, leisdamas save gundyti tais geidimais, kad duotų mums pavyzdį, kaip mes turėtumėm kovoti su jais.

Kristus išėjo pergalėtojas iš šitų trijų gundymų. Bet mes kaip dažnai paklumpame.

Bažnyčia šaukte šaukia į mus visus, kad Gavėnios metu apvalytumėm savo širdis nuo nuodėmės purvų, kad narsiai ir protingai Kristaus pavyzdžiu kovotumėm su kuno, akių ir puikybės pageidimais.

Imkimės į širdį mūsų Motinos Bažnyčios paraginimą. Prisirengkime Gavėnios metu atlikti gerai Velykinę išpažintį ir rupinkimės išeiti iš kovos su mūsų piktais geidimais pergalėtojais. X.

GAVĖNIOS TAISYKLĖS.

Iš čionykščios Arkivyskupo Kurijos gauname šį skelbtiną raštą kurs nurodo didžiosios gavėnios taisyklės.

Visos gavėnios dienos, pradedant pelenų trečiadieniu kovo 5 d. ligi Didžiosios subatos (šeštadienio) Balandžio 19 d. pietų, yra pasninko dienos, privalomos visiems tikintiems kurie turi 21 metus ir kurie nėra gavę dispensos.

Besiremiant bendrais Bažnyčios įstatais, privaloma pasninkauti tik vieną kartą dienoje per piet arba vakare ligi soties valgant bei užkandant nedaugiau kaip 10 uncijų arba vieną ketvirdalį paprasto pasninko. Sulyg įsigyvenusios įpročio, leistina rytą šiltas pusrytis susidedas iš tokių gėrimų — kaip kavos, arbatos arba šokolado ir duonos gabalėlio.

Mėsos ir žuvies vartojimas prie to pat pasistiprinimo nėra draudžiama.

Taukai ir riebalai iš kiekvienos mėsos rūšies gali būti

vartojami rengiant valgius kiekvieną Didžiojo Pasninko dieną ir visomis pasninko dienomis metuose.

Asmens liوسي nuo pasninko.

Visi — neturį 21 metų ir vyresni negu 60 metų, ligoniai, elgetos, neščios ir tos kurios valgydina vaikus, toliaus tie, kurie verčiami sunkiai dirbti ir aplamai tie visi, kurie negali pasninkauti be nuostolio savo sveikatai, yra paliuosuoti nuo pasninko. Tie, kurie turi pamatuotas abejones kad ir jie gali buti liوسي nuo pasninko, privalo pasiteirauti savo nuodėmklausio. Asmens liوسي nuo pasninko, gali valgyti mėsą kiekviename valgyje kuomet valgymas yra dispensa leidžiamas.

Dispensa leidžiant valgyti mėsą pasninko dienomis.

Sulyg Apaštališkojo Sosto indulto iš rugp. 3 d. 1887 m., kurs vėliaus buvo atnaujintas, leidžiama valgyti mėsos be jokių apribojimų Chicagos dijecezijoje Didžiojo Pasninko sekmadieniais; leidžiama taipat valgyti mėsos kartą dienoje pirmadieniais, antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais, išėmus savaitės šeštadienį ketvirtį (čvertį) metų.

Dėka Apaštališkojo Sosto raštui iš kovo 15 d. 1895 m., kurs vėliaus buvo atnaujintas, leidžiama darbininkams ir jų šeimynoms valgyti mėsos — kartą dienoje visomis pasninko dienomis per ištikus metus išėmus: visus penktadienius, pelenų trečiadienį, Didžiosios Savaitės trečiadienį, ir Kalėdų viliją, jeigu ji neišpuola sekmadieny.

Darbininkai bei jų šeimynų nariai, kurie turi kokias nors tam priežastis, yra liوسي nuo pasninko ir gali valgyt mėsos kiekvieną valgį aukščiau išvardintomis dienomis, kurio mis Ap. Sosto raštas leidžia vartoti mėsą. Tie tečiau darbininkų šeimynos nariai kurie nėra paliuosuoti nuo pasnin-

ko, gali naudoti dispensą tik prie vieno valgio (pietų ar vakarienės).

Matome reikalo pranešti tikintiems, kad velykinės išpažinties laikas prasideda šioje diecezijoje nuo pirmojo Didžiojo Pasninko sekmadienio ligi šv. Trejybės, nuo tos gi dienos besiremiant bendromis taisyklėmis, pasninkas ir susilaikymas yra panaikintas įsakytomis šventėmis "išskyrus Didžiojo Pasninko šventes".

Esame įsitikinę, brangus ir garbingas Kunige, kad paraginsi savo žmones, kad jie ištikimai laikytųsi Didžiojo Pasninko (Gavėnios) taisyklių ir įsigilintų į to laiko dvasią, kuri privalo vesti prie maldos ir atgailos, bei tie kurie naudojami dispensa nuo pasninko, pasistengtų kitokiu budu numarinti save, kaip pav. vengtų pasaulinių pasilinksminimų ir žaidimų, pasišvęstų gailestingiems darbams ir maldai.

(Pasirašo)

Jusų Kristuje

Jurgis W. Mundelein Arkivyskupas.

ŠVENTAS KAZIMIERAS, LIETUVOS GLOBĖJAS.

Kiekvienam kraštui Dievas duoda šventų žmonių, kurių pėdomis galėtumėm sekti. Lietuviai turi savo globėją šv. Kazimierą palaidotą Lietuvos sostinėje Vilniuje.

Šv. Kazimieras buvo anukas Jogailos, didžiojo Lietuvos kunigaikščio ir Lenkijos karaliaus. Šv. Kazimieras gimė Spalių mėnesio 3 d., 1459 metais. Jo tėvas turėjo tą patį vardą — Kazimieras. Motina buvo vardu Elzbieta. Budama dievobaiminga moteriškė augino Elzbieta savo sunų kuodidžiausioje Dievo baimėje ir įkvėpė į nekaltą jo širdį tikrą Dievo meilę. Šventasis giliai dėjosi į širdį savo motinos pamokinius. Tarsi nusimanė, jog neilgai ant žemės teišbus. Kaip bitelė į savo avilį, taip jis į savo širdelę nešė ir dėjo viską, ką kame-nors gero išgirdo.

Kitas, tokiuose turtuose kaip jis gyvendamas, būtų gėręs žemės smagumus lyg vandenį, o šv. Kazimieras nė nekalčiausių pasilinksminimų nenorėjo. Sunumi karaliaus buvo, o už patalą turėjo kietą žemę. Vietoj plonų ir malonių marškinių, dėvėjo storus ašutinius. Tankiai pasninkaudavo, o didelę dalį jam paskirto valgio atiduodavo ubagams. Malda buvo mylimiausias jo darbas. Ne tik dieną, bet labai dažnai ir naktį, slėpdamos be niekieno žinios savo kambarėlyje arba ties durimis uždarytos bažnyčios ilgas valandas praleisdavo ant karštų dusavimų ir apstingai išlietų ašarų. Gardine bažnyčios sargai matė jį lauke prie uždarytos bažnyčios durų nužemintomis lupomis bučiuojantį bažnyčios slenkstį, kryžmai ant žemės gulintį ir ilgai besimeldžiantį. Be to jis kasdien rytmetyje bažnyčioj budavo ir Mišių šventų klausydavo.

Pavargėlių meilė buvo antra jo dorybė, arčiausiai nuo

Šventas Kazimieras, Lietuvos Globėjas.

pirmosios stovinti; ir su tokiu karštumu ir atsidavimu jį buvo atliekama, jog blizgėjo jo karališkame vainike, it koks neišpasakytai brangus diemantas.

Bet šv. Kazimieras dar turėjo dorybę ir už tuodvi ir visas kitas dorybes gražesnę ir skaistesnę — nekaltybės dorybę. Tos dorybės jis niekados nė mažiausiu žodeliu, nei mintimi nesutepė. Ne sykį sakydavo, jog veliją nu-mirti, negu skaistybę pažeisti. Jis budavo nepajudinamas kaip uola, kiek sykių užeidavo pavojus tai dorybei. Nieka-dos ir niekuo nuo jos nesiduodavo atitraukti. Pačiame jaunystės žydėjime karalaitis sunkiai apsirgo. Nuliudę tėvai ir kiti prieteliai, gydytojų prikalbėti, prašė jo savo gyvenimo budą atmainyti ir apsivesti. Vada šventas jauni-kaitis aniems atsakė: “Apsaugok, Dieve mane nuo to! ge-riauš numirti.”

Mirtinos ligos prispaustas, kantriai ir dievobaimingai kentėjo. Prigimtoms kuno spėkoms kaskart silpnyn ei-nant, jis buvo apžiurėtas šventais Sakramentais.

Šitą gyvenimą baigdamas, šv. Kazimieras vos 24 me-tus 5 mėnesius amžiaus teturėjo; bet ir tame trumpame laike tiek sau nuopelnų pas Dievą buvo užsitarnavęs, jog su neišpasakytu linksmumu sveikino savo mirimo dieną.

Pasivedęs šv. M. Panos globai ir nuolatai rankose tu-rėdamas nukryžiuotojo Išganytojo paveikslą ir jį bučiuo-damas, dievobaimingai tarė žodžius: “*Viešpatie Jėzau Kri-stap, į Tavo rankas atiduodu dvasią mano,*” ir savo gryną, nesuteptą dušią atidavė savo Sutvertojui Vilniuje, Kovo mėn. 4 d., 1484 metais, nedėlioj.

Švento Kazimiero kunas tapo palaidotas su dideliu vi-sos tautos gailesčiu Vilniuje, katedros šv. Stanislovo baž-

nyčioje, po koplyčia Marijos Panos, arti bažnyčios durų, prieš kurias gyvas budamas nesykį nakties laike kryžium gulėjo ir meldėsi. Paskui jam buvo pastatyta puiki koplyčia, kur ir po šiai dienai ilsisi šv. Kazimiero kunas. Kad praėjus 112 metams atidarė šventojo grabą, pamatė, jog šv. Kazimiero kunas visiškai sveikas ir tebėra niekame neįžeistas.

Netrukus po šv. Kazimiero mirimo, visagalis Dievas parodė, kaip jam malonus buvo jo dievobaimingas gyvenimas ir jo dorybės. Prie jo grabo ne tik akli, raiši ir įvairiomis kitomis ligomis sergantieji įgydavo sveikatą, bet ir viena numirusi iš grabo prisikėlė. Vilniuje vienu turtinųjų gyventojų pasimirė jauna duktė, vardu Uršulė; jos mirimas taip didžiu sopuliu suspaudė tėvų širdis, jog anie beveik buvo proto nustoję. Kada tame nuliudime jau nėjokia žmonių pagalba ir išmintis jiems nieko negalėjo padėti, jie nuėjo į bažnyčią, prie šv. Kazimiero kapo ir skurdžiu verkimu pripildė Dievo Namus. Karštai meldėsi Dievop ir dusavimais šaukėsi prie šv. Kazimiero, idant jis teiktųsi pasigailėti jų padėjimo. Jų maldos tapo išklaustytos ir jų duktė iš numirusių atsikėlė.

Galima būtų dar daug kitų stebuklų surašyti, bet priminsiu čionai tiktai vieną, parodantį, kaip šv. Kazimieras savo tėvynę nuo neprietelių gynė.

Sykį burys lietuvių, susidedantis iš 2,000 žmonių, drauge su lenkais ėjo išvaduoti apsiaustą priešų Polocką. Jis nuėjo jau ant kranto upės Dauguvos. Vadas negalėjo išgalvoti, kaip per patvinusią upę persikelti. Tada prieš kareivius pasirodo raitelis, puikiai šarvuotas, ant balto arklio ir susukęs: "Paskui manęs!" šoko į upę ir gerai perveda kareivius į kitą upės kraštą. Kareiviai pažino, kad

tai buvo šv. Kazimieras. Dvasioj sutvirtėję, karščiausiai užpuolė ant priešų, pergalėjo juos ir išliuosavo Polocką.

Negalima išskaityti visų stebuklų, kurie atsitinka dar ir šiandien per užtarymą šv. Kazimiero. Dievas tiktai kuogreičiausiai apie juos težino ir tie žmonės, kurie juos patyrė. Apstingos aukso ir sidabro aukos, kuriomis yra apkabinėtas jo altorius Vilniuje, kuolabiausiai tvirtina apie jo stebuklus.

Šv. Tėvas Popiežius Leonas Dešimtasias liepė iširti visus stebuklus per šv. Kazimiero užtarymą padarytus. Iš-tiręs stebuklų tikrumą pakėlė 1521 metais Kazimierą į Dievo šventųjų eilę.

Šv. Kazimieras ne prie jokio zokono neprigulėjo. Buvo jisai tiktai paprastas Kristaus Bažnyčios išpažintojas. Iš Dangaus aukštybių žiuri jisai ir dabar į savo numylėtąją tėvynę. Ragina mus visus karštai melsties, pavargėlius mylėti, netrokšti turtų, net nei šios žemės garbės. Ragina savo tėvynės neniekinti, kurią jisai keletą kartų stebuklingai apgynė. Visiems tarytum sako mūsų šventasis: *bukite geri, o ir jūs danguje busite.*

JĖZAUS ŠIRDIES INTRONIZACIJA KRIKŠČIONIŲ ŠEIMYNOJE.

Apaštalystės maldos intencija kovo mėn. 1924 m.

Šv. Tėvo patvirtinta ir palaïminta.

Kai vyskupas apima vyskupystės valdymą, dvasiškija ir tikintieji iškilmingai įveda naują savo Ganytoją į Ka-

tedros bažnyčią ir viešai reiškia jam savo pagarbą ir prigulmingumą. Šitokia apeiga vadinasi ingresas arba intronizacija.

Šv. Tėvas Pijus XI trokšta, kad šeimynos panašiai intronizuoti savo namuose Jėzaus Širdį, kad iškilmingu aktu pasivestų Jos globai ir vadovavimui.

Šis intronizacijos aktas šitaipos daromas:

Patogiausioje namų vietoje talpinamas Jėzaus Širdies paveikslas, kuris gražiai papuošiamas. Visa šeimyna susirenka prieš tą paveikslą ir suklaupus iškilmingu aktu pareiškia, kad visa šeimyna atsiduoda visiškai Jėzaus Širdžiai, kad visi namai trokšta, idant Jėzaus Širdis viešpatautų ir vadovautų visiems namiškiams.

Daugely vietų šiton iškilmėn kviečiamas kunigas, kuris kaip Bažnyčios atstovas esti liudininkas šeimynos pasiaukojimo Šv. Jėzaus Širdžiai.

Kad Jėzaus Širdies intronizacija paliktų gilesnio įspūdžio, šis aktas reikia dažnai antaujinti.

Atnaujinimas daromas pirmais mėnesio penktadieniais Jėzaus Širdies šventėje, metinėje dienoje šeimynos tėvų jungtvių ir kitose didenėse šventėse.

Kas giliau mąsto apie šitą gražų paprotį — negali nematyti, kad jisai turi didelės reikšmės mūsų laikams.

Mūsų laikai yra neramūs. Karas supurtė smarkiai mūsų visuomenę. Valstybės vyrai ieško priemonių visuomenės gyvenimo žaizdoms pagydyti. Bet veltui. Šv. Tėvas kreipė dėmesį į šeimyną. Iš čia turi eiti išgydymas. Kodel? Tokia bus tauta, visuomenei — kokia bus šeimyna. Šeimyna juk yra visuomenės rumų plytelė. Kokios plytos — toki namai. Jei plytos geros ir gerai sudėtos — tai ir smarkiausia au-

dra negalės jų suardyti. Taip ir mūsų visuomenė išlaikys ir didžiausių gyvenimo audrų, jei turės stiprių šeimynų paremtų meile, kuri teka iš Dieviškosios Jėzaus Širdies.

Mūsų laikais žmonės ieško taikos ir vienybės. Bet kur ieškoma? Ieškoma ardant moterystės ryšius. Norima pataikauti sugedusiai žmogaus prigimčiai ir jai palengvinti. Tačiau užmirštama, kad jos negalima patenkinti nusileidimais. Juo daugiau duodama jailaisvės, juo daugiau ji nori.

Argi gali būti ramybė ir taika, jei tai ardoma, kas yra ramybės pamatas?

O kas tyra su mūsų jaunuomenė? Ogi tji elgiasi taip, kaip nori. Skaito šlykščiausius raštus, žiuri į gėdingiausius paveikslus, žaidžia begėdiškus žaidimus, ryja ištvirkimą. Geros valios tėvai žiuri su baime į savo vaikučių išdykimą ir neranda jėgų jų suvaldyti.

Ar taip liudna ir nejauku būtų mūsų šeimynose, jei Jėzaus Širdis joms viešpatautų? Ar gi ten kur pamatytų apie divorsą, “jei Jėzaus Širdis joms vadovautų?”

Argi jaunuomenė neturėtų kilnesnių jausmų, jei šeimynoje būtų intronizuota Šv. Jėzaus Širdis?

Delto iškilmingas šeimynos pasiaukavimas Šv. Jėzaus Širdžiai turi didelės reikšmės mūsų laikams..

Melskime šį mėnesį Jėzaus Širdį, kad Ji vis plačiau imtų savo globon mūsų šeimynas ir jas saugotų nuo ištvirkimo ir sugedimo, kad jose viešpatautų ir joms vadovautų.

S.

KATALIKŲ PASAULYJE.

Kunigas pamiršo lotiniškai.

Vienas francūzų armijos kapelionas, kurs šiandėi yra su francūzų kariuomene Ruhro teritorijoje, yra pamiršęs lotinišką kalbą.

Karo laiku jis buvo sužeistas. Atlikta jam galvoje operacija. Kuomet kapelionas pasveiko ir mėgino skaityti breviorų, nei iš vietos. Nevien jam sunkiai ėjosi tarti lotiniškus žodžius, bet jis jų nei vieno negalėjo suprasti. Viską pamiršo, ką buvo išmokęs seminarijoje.

Tuomet jis iškeliavo Romon ir ten išgavo leidimą laikyti Mišias francūziškai.

Kardinolas Gasparri išpradžių kapeliono pasakojimams nenorėjo tikėti. Delto, jis gydytojų tardymams ir kvotimams pavestas. Gydytojai raportavo, kad kunigas tikrai netekęs lotiniškos kalbos pažinties.

Po to Šventasis Tėvas jam davė leidimą.

Misijonierius atvertė 8,000 pagonų.

Vasario 11 d. š. m. Techny, Ill. šventė 25 metų kunigystės jubiliejų Dieviškojo Žodžio Dr-jos narys, kun. Francis De Lange.

Per tuos praeitus 25 metus kun. De Lange darbavosi Europoje, Amerikoje ir Olandijos Rytinių Indijų salose.

Žmonių sielų pasekmingesniai ganymui jam prisiejo išmokti devynias įvairias kalbas ir 25,000 mailių jurėmis keliauti.

Tuo laikotarpiu jis Katalikų Bažnyčion atvertė virš 8,000 pagonų, kuriuos pats mokino tikėjimo tiesų, paskui patsai juos krikštijo. Jo pasidaravimu Little Sunda sa-

lose įkurta dvasiškoji seminarija. Jis pristeigė daugybę mokyklų.

Chicago. Sulyg Catholic Press Yers Book'' žinių, Katalikų skaičius Suv. Valstijose dabar yra viso 20 103,761. Katalikai turi 212 seminarijų, kolegijų ir aukštesniųjų institutų; 207 vyrų vienuolines ir apaštalines mokyklas, 506 seserų vienuol. ir naujokynus, 608 laisvas mokyklas ir pensionatus, 597 aukštesniųjų pradžios mokyklų, 559 ligonines ir sanatorijas; 594 medicinos įstaigų. Vienuolių viso yra 59,247.

12,406 ATSIVERTIMAI.

Londone paskelbta oficialis "Catholic Directory," kuriame parodoma, kad 1922 metais buvo 12 406 atsivertimai.

1920 metais buta 12,621 atsivertimas. Už praeitus metus atsivertimai dar nepaduodami. Nesuspėta surinkti reikalingų skaitlinių.

Per praėjusius 7 metus Anglijoj ir Valijoj atversta 74,161 anglikonas. Delto trumpoj ateity Katalikų Bažnyčia Anglijoje savo tikinčių skaičiumi bus lygi anglikonų bažnyčiai. Kasgi įvyks, kuomet katalikų skaičius pagaliaus pralenks anglikonus?

Lygiai ir Scotlandijoj (Škotijoj) katalikų skaičius kas kartas eina didyn. 1824 metais buta ne daugiau 70,000 katalikų. Šiandie jau turime virš 600,000.

Škotijos katalikai daugiausiai gyvena Glasgovo arkivyskupijoj. Jų ten bus arti pusės milijono. Gi likusieji išsisklaidę po visą kraštą.

